

КУЗОВКО Владислав Олександрович,
курсант

Харківського національного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

СВІТЛИЧНИЙ Віталій Анатолійович,
доцент кафедри протидії кіберзлочинності
Харківського національного
університету внутрішніх справ,
кандидат технічних наук, доцент

МЕТОДИ РЕАГУВАННЯ НА ДЕЗІНФОРМАЦІЙНІ КОМПАНІЇ

В сучасному світі інформаційна безпека стає все більш актуальною проблемою, оскільки у кожному куточку світу можна знайти людей або організації, які можуть впливати на масову свідомість населення за допомогою дезінформації та фейків. Україна не стала винятком, і наша країна зазнала впливу дезінформаційних компаній з метою дискредитації нашої держави.

Перш за все, варто зазначити, що дезінформаційні компанії намагаються використовувати різноманітні канали комунікації, такі як соціальні мережі, новинні портали, телебачення та радіо. Тому головним методом реагування на дезінформаційні компанії є інформаційна протидія [1]. Українська влада та громадськість мають активно використовувати різні інформаційні канали для відповіді на фейки та дезінформацію. Особливу увагу слід приділяти соціальним мережам, де можна ефективно відреагувати на поширення дезінформації.

Другим методом є співпраця з міжнародними партнерами. Україна має налагодити ефективну співпрацю з міжнародними організаціями та партнерами, такими як Європейський Союз, НАТО, ООН та інші. Це дозволить швидко реагувати на дезінформацію та використовувати міжнародну підтримку для запобігання подальшому поширенню фейків.

Третім методом є становлення законодавства. Україна повинна продовжувати вдосконалювати своє законодавство у сфері інформаційної безпеки. Наприклад, введення додаткових заходів, які дозволять уряду більш ефективно контролювати інформаційні потоки та реагувати на дезінформацію.

Четвертим методом є використання інформаційних технологій. Україна має розвивати власні інформаційні технології, які дозволяють виявляти дезінформацію та фейки в мережі Інтернет. Для цього необхідно створювати програми та алгоритми, які виявляють та фільтрують дезінформаційні повідомлення.

П'ятим методом є підвищення рівня інформаційної грамотності населення. Україна повинна забезпечити ефективну освіту у сфері інформаційної безпеки, щоб громадяни могли самостійно визначати правдиву інформацію в мережі Інтернет та не попадати на гачки дезінформаційних компаній.

Загалом, реагування на дезінформаційні компанії проти України потребує комплексного підходу, який включає в себе використання інформаційних технологій, співпрацю з міжнародними партнерами, підвищення рівня інформаційної грамотності населення та вдосконалення законодавства. Тільки такий підхід дозволить Україні ефективно боротися з дезінформацією та захистити свою державну безпеку в інформаційному просторі.

Перелік використаних джерел:

1. Disinformation and Russia's war of aggression against Ukraine. *OECD*. URL : <https://www.oecd.org/ukraine-hub/policy-responses/disinformation-and-russia-s-war-of-aggression-against-ukraine-37186bde/#boxsection-d1e348>.

МАТВІЄЦЬ Святослав Ярославович,
курсант
Київського інституту
Національної гвардії України

**ОСОБЛИВОСТІ НАУКОВО-ТЕОРЕТИЧНОГО
ТА НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО ПОЗИЦІОНУВАННЯ
ГРОМАДСЬКИХ ФОРМУВАНЬ З ПРАВООХОРОННИМИ
ФУНКЦІЯМИ У СИСТЕМІ СЕКТОРУ БЕЗПЕКИ**

Державно-правовий розвиток підтверджує глибокий висновок видатного англійського мислителя Г. Спенсера про ускладнення функцій держави по мірі її еволюційного розвитку та спеціалізацію її органів. Набір цих напрямів діяльності (функцій) постійно розширюється, вони ускладнюються і деталізуються. Однак, є серед них такі, які притаманні державі за самою її природою, від виникнення. Правоохоронна функція є однією з них. Принципово важливе завдання держави – забезпечення загальнообов'язковості приписів права, підтримання їх силою легального примусу, а також охорона суб'єктивних прав і об'єктивного права і їх відновлення у випадку порушення. Правоохоронна діяльність як невід'ємна складова юридичної практики є обов'язковим елементом такого базового і найбільш комплексного у світі правової дійсності утворення як правова система. Водночас, вона є функцією держави, яка також ускладнюється, структурується, проявляється в діяльності все нових суб'єктів – органів держави. Дискусії про сутність правоохоронної функції тривають, всебічно досліджуються науковцями, такими як О. Бандурка, О. Безпалова, С. Гусаров, В. Фатхутдінов та багато інших [1, с. 56].

Як відомо, категорія «національна безпека України» є багатокомпонентним та багатоаспектним поняттям, і для її активної практичної реалізації повинні тісно співпрацювати майже всі внутрішні та зовнішні державні системи. Отже, державні органи України, які відповідно до своїх повноважень здійснюють захист національних інтересів, прийнято позиціонувати як такі, що входять у сектор безпеки і оборони.